

Visszatekintő

Válogatás a Zenekar újságban tíz és húsz évvel ezelőtt megjelent cikkekből.

20 éve írtuk

2003 X. évfolyam 4. szám

„Itt a kulturális rendszerváltás ideje”

Új struktúra, minőségi javulás, jobb marketing, jelentősebb fővárosi jelenlét, a törzsközönség-növelés – számos olyan terv és elképzelés, amely segíthet abban, hogy a Pécsi Szimfonikus Zenekar új pozíciót szerezzen a magyar és nemzetközi zenei életben. Az együttes július 1-jétől kinevezett zenekari igazgatója, Horváth Zsolt rengeteg ötlettel és hatalmas energiával látott neki a zenekar jubileumi szezonjának szervezéséhez, s igyekszik minél előbb felkészülni a következő, nehéz évekre. Úgy véli ugyanis, a kulturális rendszerváltásnak most van itt az ideje. *„Nagyszerű nálunk a zenészképzés, évről-évre kiváló muzsikuskok hagyják el a főiskolákat, a remek egyéni kvalitások azonban nem mutatkoznak meg igazán az együttesek teljesítményében. A magyar zenekarok többségének szerkezeti-szervezeti felépítésében mutatkozó alapvető hiányosságok, az évek óta jellemző alulfinanszírozottság nem teszi lehetővé az optimum elérését. Zenekaraink a rendszerváltás előtti reflexek alapján működnek - miközben az elmúlt 13 évben gyökeresen megváltozott a környezetünk, - így rosszul reagálnak a piac kihívásaira. Muzsikusként idegenkedünk a fogalmaktól, pedig piacit vonakodásban egy zenekar a szolgáltatási szektor szereplője, s versenytársa valamennyi kínálat, mely a szabadidős piacon jelentkezik. A Pécsi Szimfonikusokat Magyarország legjobb vidéki együttesének tartom, olyan zenekarnak, amely néhány fővárosi együttesel is sikerrel veszi fel a versenyt.”*

„A muzsikuskoknak is állandóan képezniük kell magukat!”

Tihanyi László a zenekari zenészképzésről, s a hazai zeneéletről

„Nemrégiben érdekes felmérést végeztem az egyik napilap, s tőlünk is az iránt érdeklődtek, hogy a zeneakadémiai diplomával rendelkező muzsikuskok közül hányan lesznek pályaelhagyók. Számszerű adatunk nincs erről – bár kevés pályaelhagyóról tudunk -, de az számunkra is nyilvánvaló, hogy sokan vannak, akik nem azon a területen dolgoznak, amelyre a diplomájuk predesztinálja őket. A Zeneakadémiát elvégző fiatalok 80-90 százaléka, hiába van művészdiplomája, nem szólista pályán boldogul, hanem zenekarban helyezkedik el. De ezen nem is lehet különösebben csodálkozni, hiszen például évente húsz vonós végez intézményünkben. Nemcsak hazai viszonylatban, de még a nemzetközi piacon is elképzelhetetlen, hogy egyszerre ennyi vonós szólista lehetőséghez jusson, s el tudja indítani a karrierjét. Ezekből a tényekből is egyértelműen következik, hogy a zenekari zenészképzés

megkerülhetetlen feladat, hacsak nem gondolunk úgy a Zeneakadémiára, mint elitképzőre. A felsőoktatási intézmény feladata nemcsak a technikai képzettség megtanítása. A hallgatókat a zenekari játékmódra és szemléletre is oktatni kell. A zenei folyamatokban való részvétel ugyanis más jelenléteket igényel, ha valaki szólista vagy ha zenekari tag.”

10 éve írtuk

2013. XX. évfolyam 4. szám

„Szükség lenne Kollektív Szerződésre az Operaházban”

A Nemzeti Előadó-művészeti Érdekegyeztető Tanács (NEÉT) legutóbbi, április végi összejövetelén többek között megtárgyalták azokat a módosító javaslatokat, amelyek a Magyar Állami Operaházról, az előadó-művészeti törvényhez érkeztek. A Magyar Zeneművészek és Táncművészek Szakszervezete nevében dr. Gyimesi László főtítkárral véleményezte az anyagot, aki amellett, hogy a NEÉT elnöke, nyolc esztendőn keresztül dolgozott az előadó-művészeti törvény előkészítésén, s azon, hogy egyáltalán megszülethessen a művészeti területre vonatkozó szabályozás. A főtítkárral felhívta a figyelmet arra, hogy néhány javaslat ellentétes az uniós joggal, s kifejtette, nem tartja jónak ezek által sugallt irányt, azt, hogy a munkajog keretein belül, a munkáltatónak erőfölényt biztosítva akarnak a különböző problémákra megoldást találni.

„Interjú Keller András hegedűművésszel, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem Kamarazene Műhelyének vezetőjével”

„Hiába játszik jól valaki Paganini Caprice-okat, hogyha használhatatlan a zenekarban egy Mozart- vagy egy Haydn-szimfónia megszólaltatásához. Döntő dolognak tartom a képzést, és itt Magyarországon nagyon sok problémát látok ebben... Már régóta divat a világban az a szemlélet, hogy minél hangosabban és gyorsabban kell játszani, húzni a vonót "faltól falig" - vagyis kápától a csúcsig - egyenletesen, és minden hangot megvibrálni, szintén egyformán. Ennek eredménye azonban csak a nevében előadó-művészet, valójában üres mechanikáról beszélhetünk mindössze. Vagy esetleg zeneipari munkások kineveléséről.

Az egyik legnagyobb ellentmondást egyébként abban látom, hogy kiváló hegedűsök, akik képesek virtuózan megszólaltatni a repertoár legnehezebb szólódarabjait, nem tudnak eljátszani egy kétütemes frázist Haydntól. Ráadásul nem zenei, hanem kifejezetten hangszertechnikai okok miatt, mivel a vonókezelésben nem azt tanították meg nekik, ami ehhez szükséges.”